

Festival *Dora Pejačević*

KOMORNIM STAZAMA DORE PEJAČEVIĆ

Koncert povodom stote obljetnice skladateljčine smrti

KONCERTNA DVORANA SVETISLAV STANČIĆ

2. 3. 2023. | 13:00

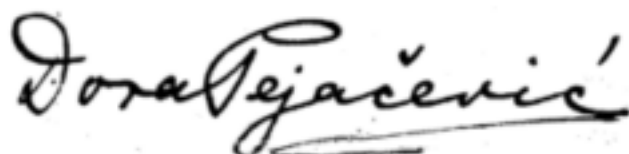

Sveučilište u Zagrebu Muzička akademija
Trg Republike Hrvatske 12, HR-10000 Zagreb
www.muza.unizg.hr

100 GODINA GLAZBE:
UČENJEM, STVARANJEM,
ISTRAŽIVANJEM

KOMORNIM STAZAMA DORE PEJAČEVIĆ

U lovu je Mjesec na Sunce (Es jagen sich Mond und Sonne) iz ciklusa *Sieben Lieder*, op. 23 br. 4

Petra Cik, sopran, 3. godina studija
Neven Boltek, klavir, 5. godina studija

Ein Schrei (Krik) iz ciklusa *Vier Lieder*, op. 30 br. 1

Mislav Lucić, tenor, 3. godina studija
Neven Boltek, klavir, 5. godina studija

Impromptu u B-duru op. 32b

Helena Herman, univ. mag. mus., klavir

Klavirski kvartet u d-molu op. 25

II. Adagio

Ana Labazan Brajša, violina, 3. godina studija
Tin Reba, viola, 3. godina studija
Nina Lucia Perina, violončelo, 3. godina studija
Stipe Prskalo, klavir, 3. godina studija

Blütenwirbel (Cvjetni vrtlog) op. 45

Capriccio op. 47

Petra Šket, univ. mag. mus., klavir, polaznica
specijalističkog studija

Als du mich einst gefunden hast (Kad nekoć si me našao) iz ciklusa
Mädchengestalten (Djevojačka obličja), op. 42 br. 1

Hana Ilčić, sopran, 2. godina studija
Neven Boltek, klavir, 5. godina studija

Nocturno u Fis-duru op. 50 br. 2

Katarina Vorel, klavir, 3. godina studija

Verwandlung (Preobraženje), op. 37a
(transkripcija za sopran, klarinet i klavir: Franjo Klinar)

Nela Katalenić Klinar, sopran, 4. godina studija
Lucija Bošković, klarinet, 4. godina studija
Lucija Kašnar, klavir, 3. godina studija

Kroz program vas vode studenti muzikologije **Lora Breški, Magda Galić,**
Lovro Ivić i Mia Reba.

Mentori:

prof. art. Ida Gamulin (Neven Boltek, Katarina Vorel)

doc. art. Julia Gubajdullina (klavirski kvartet: Ana Labazan Brajša, Tin Reba, Nina Lucia Perina, Stipe Prskalo; komorni trio: Nela Katalenić Klinar, Lucija Bošković, Lucija Kašnar)

nasl. doc. art. Helena Lucić-Šego (Petra Cik, Hana Ilčić, Mislav Lucić)

doc. dr. sc. Sanja Kiš Žuvela (voditelji i autori tekstova – studenti muzikologije i polaznici kolegija Metodologija analize glazbe)

Kći hrvatskoga bana Teodora Pejačevića i mađarske grofice i pjevačice Lille Vay de Vaya, **Dora Pejačević** (Budimpešta, 10. rujna 1885. – München, 5. ožujka 1923.) od malena je pokazivala zanimanje za glazbu odrastajući u kozmopolitskome okružju. Prvu pouku iz klavira daje joj majka, a izobrazbu nastavlja u Zagrebu gdje uči violinu u razredu Václava Humla te instrumentaciju i harmoniju pod mentorstvom Ćirila Juneka i Dragutina Kaisera. Prve je skladbe napisala u doba od dvanaest godina. Na daljnje školovanje odlazi i u inozemstvo, u Dresden (Henri Petri, violina, Percy Sherwood, kompozicija i kontrapunkt) i München (Walter Courvoisier, kompozicija).

Dorina glazbena osobnost razvijala se i dugo po završetku njezina formalnog glazbenog obrazovanja. Sazrijevanje i razvoj skladateljske tehnike, glazbenog ukusa i želja za eksperimentiranjem vidljivi su u njezinu opusu koji obuhvaća orkestralne, vokalne, klavirske i komorne skladbe. Glavnu ulogu u instrumentalnim djelima, ponajviše komornim, dodijelila je svojim najdražim instrumentima – klaviru i violini – koje je voljela svirati koliko i skladati za njih. Dorine skladbe za komorni sastav bitan su dio njezina opusa i ostavile su neizbrisiv trag u povijesti hrvatske glazbe. Kroz čak šesnaest opusa ove vrste Dora je razvijala svoj karakter igrajući se novim glazbenim stilovima i formama, zvukovnim bojama, virtuoznošću, samostalnošću, ali u isto vrijeme i skladom svih dionica. Veliki uzori koje je slijedila bili su Čajkovski i Dvořák, a upravo je poput njih bila upoznata i s tradicijskom glazbom svoje zemlje, što se najviše može primijetiti u njezinoj *Slavenskoj sonati* za violinu i klavir. Djela su joj se za života više izvodila u inozemstvu nego u domovini, a dvije najznačajnije rane inozemne izvedbe zbile su se 1918. i 1920. godine u Beču. U siječnju 1918. izvedena je u bečkom Musikverein u Dorina Simfonija u fis-molu uz velika djela Mozarta, Beethovena i Liszta pod ravnanjem maestra Oskara Nedbala. Dvije godine poslije njezina simfonija ponovno trijumfira na bečkim pozornicama pod palicom maestra Edwina Lindnera. Krećući se u krugovima intelektualaca i umjetnika, tamo upoznaje brojna poznata imena europskih glazbenih i književnih miljea i stvara značajna prijateljstva. Najznačajnije je prijateljstvo s književnikom i publicistom Karlom Krausom s kojim je i kasnijih godina ostala u kontaktu. U svojim brojim pismima skladateljici Kraus je pisao o njenim skladbama dajući svoje komentare i reakcije. Teške godine Prvoga svjetskog rata provela je volontirajući u našičkoj ubožnici skrbeći o ranjenim vojnicima. S vremenom su se počela nazirati njezina neslaganja sa stavovima vlastite aristokratske klase te se od nje samovoljno odvojila. Oduvijek tajanstvena i introvertirana, skladateljica je atipična predstavica svojega društvenog sloja sa snažnim osjećajem za malog čovjeka i ono ljudsko u glazbi i okolini. Svoju intelektualnu znatiželju hranila je brojnim kanonskim djelima europske književnosti i filozofije te se zanimala i za politiku. U svojem *Dnevniku pročitanih knjiga* daje komentare raznih djela i zapisuje svoje misli o mnogočemu. Sebe je cijeloga života nazivala wagnerijankom, a osim Wagnera iznimno je cijenila i Mahlera. Dora Pejačević autorica je prvoga koncerta za klavir i orkestar (u g-molu, op. 33) na našem tlu, praižvedenoga na tzv. povijesnom koncertu održanome 5. veljače 1916. u zagrebačkome Hrvatskome narodnom kazalištu. Njezina je Simfonija u fis-molu op. 41a (1916. – 1917.) nastala istodobno sa Simfonijom u f-molu (1917.) Franje Lučića, pa zajedno predstavljaju prve moderne skladbe te vrste u nacionalnoj povijesti glazbe. Dorin je stav o programnosti opisan u eseju *O programnoj glazbi* iz 1918. u kojem se zalaže za onu vrstu programnosti koja dopušta

individualnost u doživljaju osnovnih ugođaja glazbe. Umire vrlo rano, u 37. godini, u minhenskoj klinici od sepse, nedugo nakon poroda. Iza sebe je ostavila svezak nedovršenih djela sa skicom za operu *Schlangenstein (Zmijski kamen)*, nacrtima za svoju drugu simfoniju i jedan orkestralni preludij. U hrvatskoj se glazbenoj historiografiji prošloga stoljeća Dorin skladateljski stil često negativno opisivao kao eklektičan, što mu je bio svojevrsan nedostatak, a „lošem“ su glasu često pridonosili i skladateljičino aristokratsko podrijetlo, kao i spol. U privatnom životu povučena i suzdržana, a u glazbi impulzivna, osjećajna i svoja, Dora Pejačević u naše vrijeme doživljava renesansu prvenstveno na domaćim, a potom i na inozemnim pozornicama.

Obitelj Pejačević relativno je nedavno darovala cijeli skladateljičin pisani opus (note, bilješke, skice) Hrvatskomu glazbenom zavodu, koji ga je nedavno i digitalizirao, čime je konačno postao dostupan u otvorenom pristupu širem krugu javnosti i istraživačima. Za notna izdanja, za života objavljivana uglavnom u inozemstvu, potom i u domovini, danas se brine Muzički informativni centar Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog, a znanje o Dorinu životu i djelu pohranjeno je prije svega u brojnim člancima i monografskim spisima akademkinje Koraljke Kos, koji su poslužili kao glavni izvori i prilikom pisanja ove programske knjižice.

Lora Breški i Magda Galić, studentice 2. i 3. godine muzikologije

* * *

O PROGRAMU

U lovu je Mjesec na Sunce (Es jagen sich Mond und Sonne) iz ciklusa Sieben Lieder (Sedam pjesama), op. 23 br. 4

Solopjesma je glazbena vrsta koja zauzima posebno mjesto u opusu Dore Pejačević. Sedam pjesama iz opusa 23 smatraju se prvim njezinim zrelim ostvarenjima na području vokalne lirike, odnosno *Lieda*. Ovaj je opus nastao 1907. godine u vrijeme kada je na stvaralaštvo Dore Pejačević značajnije utjecala Wagnerova glazba. Potaknuta novim idejama, svoj glazbeni izraz skladateljica je proširila bogatom kromatikom, odvažnijim harmonijama te novim tretmanom klavirske pratnje. Sve više koristi slobodniju, prokomponiranu formu pjesama. Ipak, prve su četiri pjesme ovoga opusa pisane u romantičkom stilu, dok kasniji brojevi naginju kasnomu romantizmu, impresionizmu i ekspresionizmu. Sve su pjesme ovoga opusa objedinjene temom ljubavi, a nastale su na stihove njemačke pjesnikinje Wilhelmine Wickenburg-Almásy.

U lovu je Mjesec na Sunce (izvorno *Es jagen sich Mond und Sonne*) pjesma je čeznutljivoga baladnog karaktera zaokupljena temom neostvarene ljubavne čežnje. Neostvariva je ljubav alegorijski prikazana kao lov Mjeseca na Sunce. Započinje u f-molu, klavirskim uvodom u kojemu je već predstavljena osnovna glazbena misao koju potom ponavlja glas, nastavljajući razvijati melodijsku frazu u mirnom *Andanteu*. Tema je građena od širokih, valovitih melodijskih fraza koje donosi *mezzosopran*, a cijeli je prvi dio skladbe zasnovan na međusobno ulančanim silazno-uzlaznim melodijskim linijama koje sasvim

prirodno slijede jedna iz druge. Klavirska pratnja, iako doslovno prati glas u sopranskoj dionici, poprima vlastiti izraz u stalnome osminkskom pomaku, što daje protočnost cijelomu djelu. Na protočnost također utječe česta upotreba kromatike, ali i složeni ternarni metar. Uz kromatiku, melodiju obogaćuju rafinirana harmonija i izražajne, a suptilne modulacije. Tako se nakon početnoga f-mola, u prvome dijelu potvrđuju i As-dur i e-mol. Dramski intenzitet klavirskog sloga naglašen je i šesnaestinskim pasažama između pjevanih dijelova. Vrhunac vokalne dionice melodijski je skok na ton as^2 koji se kroz djelo javlja nekoliko puta, nakon čega slijedi postupan silaz. Melodija se tako prostire duž cijelog raspona glasa, no u središnjem je dijelu nešto suzdržanija i deklamativnija. Drugi dio započinje u paralelnom As-duru. Kromatski silaz u basu odražava patetiku riječi „ja ne znam što je sreća, već samo bol i vaj“ i stvara određenu harmonijsku napetost. Po povratku u f-mol nastupa poznata valovita i izražajna melodija iz prvoga dijela, ovoga puta na tekst „I ako mi nebo prospe pod noge svih zvijezda sjaj, ja bacit ću njih u daljinu.“ Kulminacija na tonu as^2 osnažena je šesnaestinskim pasažama klavirske dionice, a kasnije se pojavljuje rastavljeni smanjeni septakord koji opisuje daljinu. Forma se zaključuje reprizom prvoga dijela u kojoj skladateljica još jednom iznosi čeznutljivu i elegičnu temu podcrtavajući atmosferu i glavnu glazbenu ideju djela.

Dorian Posavac, student 2. godine muzikologije

Ein Schrei (Krik) iz ciklusa Vier Lieder (Četiri pjesme), op. 30 br. 1

Solopjesma *Ein Schrei (Krik)* prvo je djelo Dore Pejačević iz ciklusa *Vier Lieder (Četiri pjesme)* op. 30. Djelo posvećeno prijateljici Marijani Konradsheim skladano je 1911. godine prema pjesničkom predlošku Anne Ritter, za čijim su stihovima posezali mnogi skladatelji na prijelazu stoljeća, uključujući Regera, Sibeliusa i Szymanowskoga. Tekst napisan u slobodnom stihu sadržava prije svega ljubavnu tematiku, a potom i pejzažnu. Pjesnikinja govori o idiličnoj ljubavi koja naglo završava, a pritom se koristi pejzažnim elementima ljeta koji upotpunjuju idilične trenutke te zimskim motivima kojima dočarava nesretan prekid ljubavne veze. Pred sam kraj djela pjesnički subjekt govori da u mislima čuje krik, jasno dajući do znanja da je shrvan zbog bolnoga prekida ljubavnog odnosa.

S glazbenog je stajališta ovo djelo zanimljivo zbog klavirske dionice koja postaje ravnopravan sudionik zbivanja te se stapa s glasom u jedinstvenu cjelinu. Osim toga, sadržava zanimljive i neočekivane harmonijske progresije poput onih zasnovanih na jednakotercnosti, kao i modulacije u udaljene tonalitete koje ukazuju na velik utjecaj kasnih romantičara. Ono što je također karakteristično za kasni romantizam jest upotreba kromatskih medijanti koje ovdje nastupaju netom prije kraja djela te stvaraju poseban efekt iznenađenja. Osim harmonije, ističe se razvijena i istančana melodija soprana koja dosljedno prati i vjerno tumači tekstni predložak. Ciklus kojega je ova solopjesma dio vrijedno je umjetničko djelo što predstavlja inventivnost i kreativnost Dore Pejačević na najvišoj razini te se zbog toga nikako ne može svrstati u prosječnu salonsku glazbu s početka 20. stoljeća.

Pavel Novak, student 4. godine teorije glazbe

Impromptu op. 32b

Impromptu op. 32b nastao je 1912. godine, kao i *Četiri komada za klavir*, op. 32a među kojima su, uz jednu izgubljenju, skladbe *Libelle*, *Papillon* i *Abendgedanke*. Iste godine Dora Pejačević vratila se u Našice nakon nekoliko godina provedenih u Dresdenu gdje je privatno učila kompoziciju kod Percyja Sherwooda. Međutim, i po povratku nastavlja putovati u mnoge europske prijestolnice sve do udaje 1921., otkad uglavnom boravi u Münchenu. Oba djela iz opusa 32 posvećena su mađarskoj pijanistici Alice Ripper koja ih je i praisvela u Stockholmu 1917. godine.

U predgovoru notnog izdanja *Klavirske minijature* (1995.) Jakša Zlatar ističe kako je *Impromptu* op. 32b napisan „pod utjecajem zgusnutoga, emotivnog Brahmsova sloga“. Djelo je trodijelnog oblika, s vedrim, melodioznim početkom i završetkom u H-duru. Središnji dio kontrastno je obilježen f-molom, molskim tonalitetima sa snizilicama, provedbenim karakterom, promjenama tempa i nemirnim ugođajem. Velik dio skladbe temelji se na melodijskome motivu iznesenom u prvom taktu, a kasnije variranom u mnogim tonalitetnim uklonima. Uglavnom jasna melodijska linija obogaćena je neprekinutim akordnim rastvorbama u lijevoj ruci i brojnim kromatskim pomacima.

Antun Dobronić, hrvatski skladatelj, glazbeni pisac, a od 1920. i umjetnički savjetnik te opunomoćenik Umjetničko-nakladnog zavoda *Josip Čaklović*, po dolasku na to radno mjesto obratio se Dori Pejačević za suradnju. U srpnju 1920. ona mu je poslala šest svojih djela koja je smatrala najprikladnijima za izdavanje. Uz *Fantasiestücke* op. 17, Sonatu za violončelo i klavir op. 35, *Dva intermezza* op. 38 te *Méditation* za gusle i klavir op. 51, među njima su se našla i djela iz opusa 32. Pisma upućena Dobroniću rijetki su primjerci pisane ostavštine Dore Pejačević na hrvatskom jeziku. U spomenutom pismu iz srpnja 1920. otkrila je kako ovu zemlju smatra domovinom, a sebe domaćom skladateljicom napisavši: „Veselim se, da se u našoj domovini osnovala naklada, kojoj je najpreča zadaća djela domaćih skladatelja objelodaniti i proširiti“.

Sara Vrdoljak, studentica 4. godine muzikologije

Klavirski kvartet u d-molu op. 25, II. stavak Adagio

Klavirski kvartet u d-molu op. 25 pisan je za klavir, violinu, violu i violončelo 1908. godine. Navedena se godina uzima kao početak Dorine skladateljske zrelosti: ovladavanje i samostalnost u tehnici skladanja što će kasnije dovesti do potpunog napuštanja dopadljivih melodija i harmonija, no to u ovome stavku nije slučaj. U ovome su djelu još uvijek prisutne romantičke melodije i ne toliko odvažna harmonija. Dora Pejačević u ovome se kvartetu često služi vrlo udaljenim tonalitetima koji slušatelja iznenađuju, ne dopuštajući mu da stekne dojam stabilnosti i očekivanih rješenja. Dionica klavira vrlo je važna u Dorinome komornom stvaralaštvu. Slušajući se može stvoriti dojam da ona klavirom nastoji obuhvatiti sve dionice što na kraju dovodi do vrlo zasićenoga zvuka. Ovaj se klavirski kvartet smatra Dorinim prvim većim profesionalnim komornim djelom i zajedno sa violinskom sonatom u g-molu Franje Dugana starijeg čini jedno od prvih hrvatskih komornih djela na profesionalnoj razini. Dijeli se na stavke u klasičnoj formi: *Allegro*, *Adagio*, *Minuetto (Allegretto)* i *Rondo*. U

kvartetu su prisutne uobičajene harmonije romantizma uz prisustvo mol-dura, intervencije molske ljestvice u dursku strukturu. U ovome se djelu jasno može čuti utjecaj češkog skladatelja Antonína Dvořáka. Nakon efektnoga prvog stavka, drugi stavak, *Adagio*, odiše lirskim ozračjem.

Adagio ima dvije teme. Prva nastupa na samome početku u dionici klavira, a pisana je u koralnom slogu; drugu, pjevniju, donosi violina. Zanimljivo je uočiti da violončelo u prvoj temi izvodi brzu rastvorbu koju će kasnije preuzeti i nastaviti klavir varirajući je kroz cijeli stavak. U ovome se kvartetu Dora ne udaljava mnogo od skladateljskih tehnika romantizma. Prisutna je česta nagla promjena dinamike: iz tihoga (*piano*) u glasno (*forte*) i obratno. U prvoj temi skladateljica kao da citira Dvořáka u vrlo naglašenome i istaknutome *marcatu*. Taj je Dvořákov moment vrlo lako uočljiv jer nastupa naglo u *forte* nakon mirnoga i tihoga početka. Nakon druge teme slijedi provedbeni dio u kojem se izmjenjuju razni tonaliteti, a slog nije više toliko zasićen zvukom klavira jer je on ovdje u potpunosti preuzeo onaj brzi motiv violončela s početka stavka. Takvim se tretmanom se pomalo stvara dojam ubrzanog vremena. Valja istaknuti neuobičajen nastup vrhunca stavka koji se ne dosiže u provedbi, nego u reprizi prve teme nakon završetka provedbe, dijelu skladbe u kojem slušatelj očekuje smirenje napetosti. Stavak završava dijalogom između violine i violončela koji najavljuje kraj i polagano smirivanje stavka. No, Dora se još jedanput služi tipičnom praksom romantizma: slijedi nenadani obrat u *forte*, a nakon toga naglo usporavanje i smirivanje kojim stavak i završava.

Lovro Bakula, student 2. godine muzikologije

Blütenwirbel (Cvjetni vrtlog), op. 45

Impresionistički obrisi skladateljčina opusa najizraženiji su u njezinim klavirskim djelima. U njima formalne sastavnice poput harmonije i konture melodijskoga kretanja pridonose postizanju kolorita i tonalitetno nestabilnog ozračja. *Cvjetni vrtlog* (izvorno njem. *Blütenwirbel*) op. 45 klavirska je minijatura nastala 1918. godine, potkraj Prvoga svjetskog rata, u doba kad je skladateljica u svojim rodnim Našicama njegovala ranjene vojnike. Djelo je posvećeno Sidoniji Nádherný von Borutin, češkoj barunici s kojom je skladateljica prijateljivala. Skladba se unutar skladateljčina opusa ističe impresionističkim stilom čije su karakteristike korištenje cjelostepene ljestvice i harmonije, paralelno kretanje melodije u intervalima bez funkcionalne harmonijske potpore te mali smanjeni četverozvuci koji otvaraju prostor modulacijama i destabiliziraju osjećaj tonaliteta. Naslov skladbe pak odaje svojevrsan „povratak“ cvijeću, omiljenoj temi Dore Pejačević, kojoj je posvetila neka ranija klavirska djela, pisana potpuno drukčijim stilom. *Cvjetni vrtlog* zahtijeva visoku tehničku spremu i virtuoзитet. Na tim elementima skladateljica inzistira, a oni se najčešće odražavaju kroz brze ljestvične pasaže te ponavljajuće ritamske obrasce s razradom jednoga melodijskog motiva. Harmonija u ovome djelu igra ključnu ulogu; korištenjem alteracija i kromatike skladateljica postiže dojam nestabilnosti i nepostojanja tonalitetnog središta. Uzlazne melodijske figuracije spomenutih akorda pridonose stvaranju takvog dojma, a na trenutke su postavljene u brzom tempu i naglo promjenljivoj dinamici pa ih se može protumačiti autonomnom dionicom, a ne samo običnom pratnjom. Po tim se elementima

Cvjetni vrtlog razlikuje od prethodnih djela, još donedavno pisanih u postromantičarskome stilu. Stoga *Cvjetni vrtlog* predstavlja svojevrsan novitet u Dorinu opusu kojeg su, do tada, krasili atributi individualnog, osjećajnog i afektivnog.

Lovro Ivić, student 2. godine muzikologije

Capriccio op. 47

Capriccio op. 47 klavirska je minijatura koja datira iz 1919. godine, a posvećena je čuvenoj mađarskoj pijanistici i skladateljici prijateljici, Alice Ripper. Kako je poznato, Ripper je nastupala u koncertnim dvoranama diljem Europe, a na njezinu se repertoaru, pored djela proslavljenih europskih umjetnika, moglo pronaći i pokoje Dorino djelo. Odras virtuozi koji je Ripper posjedovala vidljiv je i u posvećenom joj *Capricciu*. Ova minijatura odiše impresionističkim stilom što je vidljivo u upotrebi cjelostepene ljestvice, neprestanom kretanju i ponavljanju određenih ritamsko-harmonijskih obrazaca, koje odaje dojam svojevrsnoga *perpetuum mobilea*. Za razliku od povučenijsa šarmantnog *Cvjetnog vrtloga*, djelo odiše kapricioznim i ekspresivnim karakterom. O tome je akademkinja Koraljka Kos 1982. godine napisala: „Emancipacija disonance u službi jedne nove ekspresivnosti analogna je u ovom djelu jednom od trendova karakterističnih za europsku glazbu oko 1910. koji su svojim djelima ostvarili Stravinski i Bartók (*Allegro barbaro*, 1911.), a kasnije i Prokofijev.“ Prisutni su i elementi groteske i antiromantičnosti: neočekivani, a ponekad i slušno neugodni obrati harmonijskih i melodijskih progresija. Skladateljica posebnu pažnju posvećuje harmonizaciji brzih uzlaznih nizova i predstavljanju nekoliko karakterističnih tema koje razrađuje kroz modulacije, varijacije, promjene tempa i dinamike te druge slične postupke. Tako stvara poveznice između nastupa karakterističnih tema koje simboliziraju uporišne točke djela i nude stabilnost. Virtuozitet koji ovo djelo zahtijeva nije vidljiv na razini puke tehničke spremnosti, već je prisutan na intelektualnoj razini, duboko utkan u razumijevanje strukture i, često oporog, izraza skladateljice izgrađenog upravo kroz njezin klavirski opus. Takav je izraz posebno vidljiv i kod *Dvaju noćna* te *Humoreske i capriccia*, nastalih nedugo nakon *Capriccia* op. 47. U današnjoj izvedbi pijanistica Petra Šket će se koristiti notnim izdanjem iz 2005. godine koje je priredila Ida Gamulin.

Lovro Ivić, student 2. godine muzikologije

Als du mich einst gefunden hast (Kad nekoć si me našao) iz ciklusa Mädchengestalten (Djevojačka obličja), op. 42 br. 1

U godinama 1915. i 1916. Dora Pejačević poseže za poezijom austrijskog pjesnika Rainera Marie Rilkea, simbolista i jednoga od najutjecajnijih pjesnika njemačkoga govornog područja na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće. Godinu nakon skladanja *Liebeslieda (Ljubavne pjesme)* za glas i orkestar (1915.) nastaje ciklus *Mädchengestalten (Djevojačka obličja)* op. 42, jedinstven po svojoj vagnerovskoj harmoniji te izražajnoj kromatici koja sjajno i maštovito oslikava atmosferu Rilkeovih stihova. Akademkinja Koraljka Kos ističe tri romantička toposa – ljubav, san i smrt – kao ono što je skladateljicu usmjerilo prema Wagnerovu idiomu. Prva pjesma, *Als du mich einst gefunden hast* (u prepjevu Ante Stamaća *Kad nekoć si me našao*) vjerojatno je jedino uglazbljenje ovih poznatih Rilkeovih stihova, po atmosferi, karakteru i u formalnom

pogledu blisko Brahmsu. Slijedeći tekst, skladateljica je stihove uglazbila u slobodnoj strofnoj formi, odabravši za glavni tonalitet melankolični es-mol. Melodija u narodnome duhu (s izvedbenom uputom *im Volkston*) kreće se kroz sve tri strofe u šestosminskoj mjeri, stvarajući ozračje barkarole (stilizirana oblika pjesme venecijanskih gondolijera koji dočarava ugođaj idile na moru, odnosno pokret valova i vesala), a podupire ga silazni akordni motiv u pratnji. U okviru toga stalnog ponavljanja svaku varijaciju oplemenjuje različita harmonija. Skladateljica to postiže, riječima Koraljke Kos, varijacijama poznatoga, kretanjem od uvijek istog ishodišta, i na kraju zatvaranjem kruga. Pritom se upravo ritamskom komponentom ostvaruje kontinuitet kroz čitavu pjesmu. Njezin je harmonijski jezik obogaćen nizom kromatskih izražajnih sredstava, a pučki je karakter, određen uputom skladateljice, ostvaren pravilnom periodičnošću strukture.

Maja Piljek, studentica 5. godine glazbene pedagogije

Nocturno u Fis-duru, op. 50, br. 2

Nocturno op. 50, br. 2 djelo je skladano za klavir solo koje pripada kasnijem opusu Dore Pejačević. Skladbi prethode stihovi koje je također napisala Dora Pejačević, a posvećuje ih prijateljici Rosi Lumbe-Mladota. Stihovi, osim što predstavljaju posvetu, pridonose stvaranju atmosfere prozračne vizije svijetle svibanjske noći okupane mjesečinom, s obrisima bijele breze i pjevom slavuja. Uz stihove i sama glazba također stvara ugođaj pomoću širokih melodijskih fraza iznad lelujavih harmonija koje odišu impresionizmom što ga posebice naglašava učestala pojava pentatonike.

Skladba je skladana u Fis-duru, svijetlome tonalitetu pogodnom za lirske i suptilne glazbene vrste kao što je *nocturno*. Sa stajališta forme ovo djelo predstavlja prijelazni oblik između dvodijelnosti i trodijelnosti. Harmonijska pratnja u lijevoj ruci sadrži karakteristike impresionizma i kasnog romantizma zbog uporabe pentatonike te bogatih harmonija s mjestimičnom pojavom kromatike. Neobičan tonalitetni plan djela kreće se kroz Fis-dur, dis-mol, Fis-dur, dis-mol, cis-mol, E-dur te na koncu ponovno Fis-dur. Izmjene zvukovnih boja prate i promjene registra, što stvara poseban ugođaj prozračnosti i večernje idile. Ovaj *nocturno* zbog bogate harmonije, izražajne pjevne melodije i tonskih boja možemo svrstati uz bok djelima ostalih velikih skladatelja klavirskih minijatura kao što su Frédéric Chopin i Gabriel Fauré.

Pavel Novak, student 4. godine teorije glazbe

Verwandlung (Preobraženje) op. 37a

Pjesma *Verwandlung (Preobraženje)* op. 37a jedan je od prvih i najljepših plodova kasnoga stvaralaštva Dore Pejačević. Skladba je nastala 1915. na stihove velikoga austrijskog pjesnika Karla Krausa s kojim je skladateljica prijateljerala. O prirodi njihova odnosa mnogo se raspravljalo, no ipak je sigurno da je *Verwandlung* skladan tijekom Krausove ljubavne veze s barunicom Sidonijom Nádherný von Borutin, bliske prijateljice Dore Pejačević. Djelo je trebalo biti izvedeno povodom Sidonijina vjenčanja za grofa Carla Guicciardinija, koje je

na kraju otkazano. Druga prigoda za praizvedbu bila je čitateljska večer Krala Krausa u Beču, no ni do te izvedbe nikada nije došlo.

Pjesma je izvorno napisana za alt, violinu i orgulje ili klavir, a ovom se prigodom izvodi u transkripciji za glas, klarinet i klavir suvremenog skladatelja Franje Klinara. Forma djela nadilazi okvire klasične solopjesme i podsjeća na veći lirski prizor, a atmosfera Krausove poezije, u kojoj se odmjenjuju metafore smrti i života kroz slike prirode, oslikana je kontrastom tamnih (alt i duboki registar orgulja, odnosno klavira) i svijetlih zvukovnih boja (violina). Cijela je skladba obilježena kolebanjem između istoimenih tonaliteta, Es-dura i es-mola, što izvrsno oslikava preobraženje kao glavnu ideju djela. Melodija glasa započinje deklamativno u slobodnom ritmu uz orguljsku pratnju u koralnom slogu, s dugim izdržanim akordima koje često prati kružni četvrtinski melodijski motiv, evocirajući klauzule staroga učenog stila. On se poslije pretače u ostanatnu figuru u paralelnim decimama u dubokom registru orgulja te njime i završava prva strofa. Kratak instrumentalni međustavak otvara se nastupom violine, kojoj je dodijeljena posve nova melodija u es-molu. Slijedi povremeno imitativni dijalog između postupne, isprekidane dionice glasa i razvedene, izražajne violinske kantilene velikog raspona praćene bogatom harmonijom, tvoreći kontrast na kojem počiva dramatika daljnjega tijeka djela. Druga je strofa obogaćena i novim harmonijskim zbivanjima u b-molu i njemu srodnim tonalitetima, završavajući silaznom frazom u des-molu s mišlju „Gle – vodi tako prvi ljudski par opet neki bog na sveti otok!“ Slijedi duži instrumentalni interludij u kojem violina preuzima glavnu ulogu oslikavajući duh posmrtno koračnice u kružnome osminkom motivu, koji se sekvencira povećavajući harmonijsku napetost. Violina nas tako uvodi i u posljednju, treću strofu, koja je ujedno i vrhunac cijele skladbe. Glas nastupa iznenada, u Es-duru, a ova neočekivana promjena tonskog roda vodi i do vrhunca dramatike skladbe. Nakon međustavka u suptoničkomu des-molu te modulacije u es-mol i f-mol, iznenada se pojavljuje Es-dur koji simbolizira proljeće i ostvaruje emotivni kontrast posljednje strofe u odnosu na prethodne. Modulacijom po silaznim tercama ponovno se uvodi glavni tonalitet, taman i sumoran es-mol. Kratkim motivima obilježena altovska dionica završava mišlju „samo ona (zemlja) zna žrtvu i suze“, a smiraj donosi violina postludijem u istoimenom Es-duru. Ovo je djelo zanimljivim ocijenio i Arnold Schönberg, uz stanovitu zadržku, odnosno opasku da „žena ne može biti stvarateljica glazbe“. Bogatstvo tonskih boja skladateljica je dodatno produbila u orkestriranoj verziji skladbe za osam viola, šest violončela, četiri kontrabasa, četiri roga, violinu solo i basovski klarinet solo (op. 37b).

Dorian Posavac, student 2. godine muzikologije

* * *

O IZVOĐAČIMA

Neven Boltek (1998.) student je pete godine klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Ide Gamulin. Završio je prijediplomski studij crkvene glazbe (smjer orgulje) na Institutu za crkvenu glazbu *Albe Vidaković* Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu u razredu Milana Hibšera. Trenutno je i student diplomskoga studija gregorijanike na spomenutoj instituciji. Formalno glazbeno obrazovanje započeo je s devet godina na Glazbenoj školi u Varaždinu gdje je 2017. maturirao klavir u razredu Ivane Godec-Vinceković. Dosad je nastupio kao pijanist i orguljaš u okviru sljedećih manifestacija: *Mladi glazbenici u Matici hrvatskoj*, *Advent Zagreb Classic Fest*, *Pasionska baština*, *Varaždinske barokne večeri*, *Sonus caelestis* u Zagrebačkoj katedrali, *Božić u Ciboni*, *Ciklus mladih glazbenika* Vinko Lesić. Kao umjetnički suradnik nastupio je uz zborove Cappella Odak, Komorni zbor *Ivan Filipović*, Hor Muzičke akademije u Sarajevu, Zbor Muzičke akademije u Zagrebu te Zbor Instituta za crkvenu glazbu. Dobitnik je Rektorove nagrade i stipendije Sveučilišta u Zagrebu. Glavni je orguljaš Župe Marija Kraljica apostolâ u Zaprešiću.

Lucija Bošković studentica je 4. godine studija klarineta u razredu Milka Pravdića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a svoje osnovno i srednjoškolsko glazbeno obrazovanje stekla je u Glazbenoj školi *Ferdo Livadić* u Samoboru u razredu Mihaela Paara, kod kojega je i započela učiti klarinet u dobi od osam godina. Dobitnica je dvadesetak domaćih i međunarodnih nagrada; državna je prvakinja iz 2012., 2016. i 2018. godine, dobitnica 1. nagrade i laureatkinja međunarodnog natjecanja u Požarevcu te apsolutna pobjednica međunarodnog natjecanja u Ohridu gdje osvaja maksimalnih 100 bodova. Kao jedina klarinetistica plasirala se u finale izbora hrvatskoga predstavnika za Euroviziju mladih glazbenika 2016. godine. Za svoje je uspjehe primila niz priznanja Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, Zagrebačke županije te grada Samobora. Kao solistica je nastupila uz Simfonijski orkestar HRT-a, Tamburaški orkestar HRT-a, Festivalski orkestar Samoborske glazbene jeseni, Samoborski gudački kvartet, Tamburaško društvo *Ferdo Livadić*, Tamburaški orkestar *Gaj* i Tamburaški orkestar GŠ Alberta Štrige iz Križevaca. Solističke je koncerte održala u Hrvatskome glazbenom zavodu, Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskoga te uživo u programu Hrvatske radiotelevizije.

Petra Cik (2001.) studentica je 3. godine pjevanja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu nasl. doc. art. Helene Lucić Šego. Pohađala je Umjetničku školu *Fortunat Pintarić* u Koprivnici u razredu Josipe Lončar i Martine Đurđević. Sudjelovala je u projektima Muzičke akademije u Zagrebu *Suor Angelica et autres soeurs*, *Hrvatske operete* te na koncertu u ciklusu *Vivat academia*. Tijekom glazbenog školovanja ostvarila je mnoge natjecateljske umjetničke uspjehe. Prvonagrađena je na međunarodnim natjecanjima *Vera Kovač Vitkai* u Novom Sadu, *Daleki akordi* u Splitu, *Lav Mirski* u Osijeku, *Lazar Jovanović* u Beogradu, IMMC u Mariboru, HDGPP u Hrvatskoj te *Danubia Talents* u Budimpešti. Sudjelovala je na seminarima Kristine Beck Kukavčić, Annette Fischer i Nikole Kitanovskog.

Helena Herman (1995.) osnovnoškolsko je obrazovanje stekla u Koprivnici, učeći klavir u razredu Jelene Košutić u Osnovnoj školi *Fortunat Pintarić*. Nastavlja učiti u razredu Lee Šantek u Glazbenoj školi u Varaždinu. Osvojivši prvu nagradu na Međunarodnom natjecanju *Pia Tebaldini* u Brescii u Italiji ostvaruje izravan upis u srednju glazbenu školu. Po završetku općega i glazbenoga srednjoškolskog obrazovanja s odličnim uspjehom upisuje studij na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, gdje je također s odličnim uspjehom diplomirala

2019. u razredu Ide Gamulin. Kao solistica i članica komornih sastava sudjelovala je na brojnim koncertima i natjecanjima od kojih se ističu nastup s Varaždinskim komornim orkestrom na Varaždinskim baroknim večerima (2012.), natjecanja HDGPP-a (2009., 2011., 2012.), Međunarodno natjecanje *Davorin Jenko* (2011., 2012.), Festival pijanizma u Sremskoj Mitrovici (2013., 2014.), samostalni koncerti u Koprivnici (2014., 2018. 2019.), Zaprešiću i Zagrebu (2019.), Memorijal *Jurica Murai* (2015.) te koncerti Jazz-orkestra Muzičke Akademije 2017. i 2018., Tijekom studija redovito je nastupala na brojnim koncertima i projektima Muzičke akademije u Zagrebu. Pohađala je seminare uglednih pedagoga kao što su Vladimir Milošević, Srđan Čaldarović, Đorđe Stanetti, Ljubomir Gašparović, Simon Trpčeski, Ida Gamulin, Sadakatsu Tsuchida te je sudjelovala na međunarodnim ljetnim i zimskim glazbenim školama. Zaposlena je kao profesorica klavira i korepeticije u Glazbenoj školi u Varaždinu, a od 2020. godine tajnica je udruge EPTA Hrvatska.

Hana Ilčić rođena je u Varaždinu, gdje je završila osnovnu glazbenu školu, smjer klavir i srednju glazbenu školu, smjer solo pjevanje u razredu Darije Hreljanović. Nakon toga upisuje prijediplomski studij pjevanja na Royal Northern College of Music u Manchesteru u razredu Mary Plazas i stječe diplomu Bachelor of Music. Od 2021. je godine studentica Muzičke akademije u Zagrebu u razredu Tomislava Mužeka, a od 2022. nastavlja svoje obrazovanje u razredu Helene Lucić-Šego. Tijekom školovanja je sudjelovala na nekoliko međunarodnih natjecanja na kojima je postigla odlične rezultate: 1. mjesto na natjecanju *Daleki akordi*, 2. nagradu na natjecanju *Bruna Špiler* i 3. nagradu na natjecanju *Vera Kovač Vitkai*. Kao nagrađivana učenica Glazbene škole u Varaždinu nastupala je redovito i na renomiranom festivalu Varaždinske barokne večeri uz pratnju Varaždinskog komornog orkestra, s kojim je nastupila i na koncertu nagrađenih učenika u Glazbenoj školi u Varaždinu. U svibnju 2021. imala je solistički koncert u varaždinskome Hrvatskom narodnom kazalištu, a krajem 2022. godine na istim daskama sudjeluje u operi *Pjesme iz buke: Životi i smrti Isabelle Eberhardt* skladateljice Misy Mazzoli. Nastupala je kao solistica u raznim projektima među kojima je vrijedno istaknuti debi s glavnom ulogom Susanne u Mozartovu *Figarovom piru* postavljenome 2022. godine u Hrvatskome narodnom kazalištu u Varaždinu.

Lucija Kašnar (2002.) započela je glazbeno obrazovanje u Osnovnoj glazbenoj školi *Milka Trnina* u Ivanić-Gradu u razredu Zdenke Družinec, a srednjoškolsko je obrazovanje nastavila u Glazbenoj školi Pavla Markovca u razredu Srebrenke Crnković-Završki. Trenutno je studentica 3. godine klavira u razredu Srđana Filipa Čaldarovića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Među brojnim prvim nagradama valja istaknuti one na Hrvatskom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa (2017.), Memorijalu *Jurica Murai* u Varaždinu (2015., 2017.), Memorijalu *Matusja Blum* u Sarajevu (2019.) te 26. međunarodnom natjecanju *Mladi virtuoz* (2020.) gdje osvojila i posebnu nagradu za najbolju izvedbu etide. Na 10. Međunarodnom natjecanju EPTA u Osijeku (2017.) dobila je posebnu nagradu Hrvatskog društva skladatelja za najbolju izvedbu zadane skladbe. Dobitnica je prvih državnih nagrada na natjecanjima komornih sastava u disciplini trija 2014. i 2019., za koje primila i dva Oskara znanja. Akademske godine 2021./2022. primila je Rektorovu nagradu. S orkestrom Glazbene škole Pavla Markovca 2018. je izvela Bachov Koncert za klavir i orkestar u f-molu, a u siječnju prošle godine nastupila je sa Zagrebačkim solistima, izvevši 3. stavak Mozartovoga 9. koncerta u Es-duru (*Jeunehomme*). Usavršavala se kod cijenjenih pijanističkih pedagoga kao što su Olga Cinkoburova, Natalia Trull, Ruben Dalibaltayan, Milana Chernyavska, Grigory Gruzman, Vassilia Efstathiadou, Đorđe Stanetti, Tomislav Baynov i Andrei Pisarev.

Sopranistica **Nela Katalenić Klinar** (1994.) diplomirala je fizioterapiju na Zdravstvenom veleučilištu u Zagrebu. U srednjoj glazbenoj školi Vatroslava Lisinskog pjevanje uči kod Ivane Garaj Korpar, a trenutačno je studentica četvrte godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Martine Zadro. Na Natjecanjima HDGPP-a osvaja prvu nagradu iz pjevanja te u kategoriji komornih sastava, za koju je nagrađena *Oskarom znanja* (2018.). Na natjecanju *Lav Mirski 2022.* također osvaja prvu nagradu. Od početka studija sudjeluje u projektima Muzičke akademije u Zagrebu kao što su *Hommage à Kurt Weill*, *Pepeljuga* Julesa Masseneta, *Suor Angelica et autres sœurs* i *Hrvatske operete*. Operni projekti nagrađeni su Rektorovim nagradama. Solistički je nastupila sa Simfonijskim orkestrom Muzičke akademije u Zagrebu (2022.), te u velikoj dvorani Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskoga sa Zagrebačkom filharmonijom (2023.). U Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu debitira 2021. godine s ulogom Lolette u Puccinijevoj operi *La rondine*. U ljeto 2022. godine na Visu nastupa u ulozi Fanny u Rossinijevoj operi *La cambiale di matrimonio*. U Mostaru 2022. godine izvodi *Misu u G-duru* Franza Schuberta sa Simfonijskim orkestrom Mostar. Suraduje i gostuje s Operom BB u operetama *Vesela udovica* Franza Lehara i *Šišmiš* Johanna Straussa ml. Posebice se ističe solističkim interpretacijama u *Requiemu* Gabriela Fauréa i *Oratorio de Noel* Camillea Saint-Saënsa.

Ana Labazan Brajša (2002.) maturirala je na Glazbenoj školi Pavla Markovca u razredu Ines Ane Tomić, a sada je studentica treće godine violine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Leonida Sorokowa. Kao solistica nastupa u koncertnim dvoranama diljem Hrvatske te u inozemstvu. Laureatkinja je i dobitnica mnogih prvih i posebnih nagrada na međunarodnim i državnim natjecanjima (Međunarodno violinističko natjecanje *Beethoven*, Međunarodno gudačko natjecanje *Rudolf Matz*, Sonus, Tirando con pizzicato, Poreč fest, HDGPP, Lions Grand Prix, Mladi virtuoz, Bistrički zvukolik...). 2018. godine u dubrovačkoj palači Sponza izvela je i vlastitu Temu s varijacijama. Članica je Splitskih virtuoz a i Lihtenštajnskoga simfonijskog orkestra, a redovito nastupa i kao solistica uz pratnju brojnih orkestara među kojima se ističu Zagrebački solisti, Zagrebački komorni orkestar, Splitski virtuoz, Gudački orkestar Hrvatske glazbene mladeži, Gudački komorni orkestar Muzičke akademije u Zagrebu te Mostarski simfonijski orkestar. Intenzivno se bavi komornom glazbom. Pohađa brojne majstorske tečajeve uglednih violinista i pedagoga (Asya Kushner, Tatiana Berkul, Anna Kandinskaya, Wladimir Kossjanenko, Leonid Sorokow, Natalia Gvozdetskaya). Za postignute rezultate tijekom školske godine 2014./2015. primila je priznanje Ministra znanosti, obrazovanja i športa. Dobitnica je nekoliko Oskara znanja te Nagrade grada Zagreba *Baltazar* za 2020. godinu.

Tenor **Mislav Lucić** (1995.) srednjoškolsku izobrazbu stječe u Prvoj gimnaziji Varaždin i Glazbenoj školi u Varaždinu (pjevanje u razredu Darije Hreljanović i orgulje u razredu Natalije Imbrišak). Od 2017. do 2020. studira crkvenu glazbu (smjer orgulje) Institutu za crkvenu glazbu *Albe Vidaković* Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu u razredu Milana Hibšera. Akademske godine 2020./2021. upisuje studij pjevanja na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u razredu Tomislava Mužeka, a nastavlja u razredu Helene Lucić-Šego. Kao član različitih vokalnih ansambala i solist izveo je brojna kapitalna djela svjetske baštine u Hrvatskoj i inozemstvu. U četiri navrata sudjelovao je i na Ljetnoj školi barokne glazbe i plesa *Æstas Musica* kod Catherine Denley i Julije Gooding, a pod umjetničkim vodstvom Laurencea Cummingsa i Andreasa Helma. U okviru studija, ali i izvan njega stvara niz zapaženih solističkih nastupa, od kojih se ističu uloga Evanđelista u izvedbi Bachove *Muke po Marku*, Mozartov *Requiem*, Orffova kantata *Carmina burana* (u sklopu

proslave 100. obljetnice visokoškolskog djelovanja Muzičke akademije), uloga Evandelisti i tenora solo u Bachovu *Božićnom oratoriju*, kao i odabrani brojevi iz Haydnova *Stvaranja*, *Missa solemnis* Beethovena i Ebnera, Bachove *Muke po Mateju* i Händelova *Mesije*. Od 2017. do 2021. godine obnašao je službu drugog orguljaša i kantora varaždinske katedrale. Od sezone 2021./2022. redovit je vanjski suradnik Zbora Hrvatske radiotelevizije, a povremeno nastupa i s ansamblom Antiphonus. Praizveo je nekoliko skladbi hrvatskih skladatelja (Anđelko Igrec, Milan Hibšer).

Nina Lucia Perina (2004.) rođena je u Zagrebu, a violončelo svira od svoje devete godine u razredu Vanje Bošnjak. Od 2020. studentica je Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu u razredu Monike Leskovar. Svoj prvi samostalni koncert održava 2015. godine. Dobitnica je prvih nagrada na Hrvatskom državnom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa, na Međunarodnom natjecanju *Daleki akordi*, te na Međunarodnom natjecanju *Rudolf Matz*. Osvojila je drugu nagradu te bila pobjednica kategorije na 13. međunarodnom natjecanju Antonio Janigro 2022., gdje također osvaja nagradu Klassik Konstanz. Na Hrvatskome državnom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa za komorne sastave 2022. osvaja prvu nagradu u sastavu kvarteta. Održala je brojne solističke nastupe, a kao solistica nastupala je sa Šibenskim gradskim komornim orkestrom i Zagrebačkim komornim orkestrom kojega je i članica. Usavršavala se na majstorskim tečajevima kod Dobrile Berković-Magdalenić, Nikole Ruževića, Gala Faganela, Mihovila Karuze, Fanny Nemeth-Weiss, Milana Hudnika, Gustava Tavaresa, Jakoba Spahna, Borisa Andrianova, Jensa Petera Maintza i Eldara Saparayeva. Zahvaljujući donaciji za izvrsnost Zaklade Adris svira na majstorskom violončelu Johanna Wagnera.

Stipe Prskalo (2003.) klavir počinje svirati 2011. godine u razredu Tajane Philips u Glazbenom učilištu *Elly Bašić*, a 2021. završava Glazbenu školu Pavla Markovca u razredu Srebrenke Crnković Završki. Od 2018. do 2020. godine pohađao je *Talent Music Master Courses* u Bresciji, Italija, u razredu Rubena Dalibaltayana, kod kojega 2020. godine upisuje studij na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Usavršavao se na seminarima uglednih pijanista i pedagoga kao što su Natalia Trull, Grigory Gruzman, Milana Chernyavska, Julia Gubajdullina, Dalibor Cikojević i Đorđe Stanetti. Dobitnik je prvih nagrada na državnome natjecanju HDGPP-a (2017.), Memorijalu *Jurica Murai* (2016. i 2018., kada je bio i laureat), Međunarodno natjecanje *Janez Matičič* (2018., laureat) te 11. EPTA – Međunarodno natjecanje za mlade pijaniste *Dora Pejačević*, gdje je dobio i posebnu nagradu za najbolju interpretaciju skladbe Johanna Sebastiana Bacha. Kao član komornih sastava na Državnom natjecanju HDGPP-a osvojio je prve nagrade 2015., 2016. i 2022. godine. Dobitnik je Oskara znanja. Sviraio je kao solist i surađivao sa Zagrebačkim solistima.

Tin Reba (2001.) violinu uči od osme godine u osječkoj Glazbenoj školi Franje Kuhača, gdje je i maturirao u razredu Tomislava Hühna. 2020. godine upisuje studij violine na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u razredu Davora Philipsa, a potom prelazi na studij viole, na kojem je trenutačno student 3. godine u razredu Aleksandra Miloševa. 2015. godine aranžira i s autoricom Miom Rebom (klavir) izvodi na violini skladbu *Osječka romansa* koja temeljem odluke Nacionalnog odbora natjecanja *Europa u školi* u Europskom domu u Zagrebu osvaja prvo mjesto. U sezoni 2015./2016. dobitnik je Nagrade hrvatskog glumišta u području operete i mjuzikla za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika do 30 godina za mjuzikl *Moje pjesme, moji snovi* Richarda Rodgersa – Oscara Hammersteina II u režiji Nine Kleflin i izvedbi Hrvatskoga narodnog kazališta u Osijeku. 2018. godine sudjeluje na ljetnoj

i zimskoj turneji međunarodnoga orkestra European Spirit of Youth Orchestra (ESYO) u Italiji te nastupa kao koncertni majstor pod ravnanjem maestra Igora Corettia – Kureta. Kao član komornih sastava na violini i violi dobitnik je triju Oskara znanja na državnim natjecanjima u disciplinama kvarteti i kvinteti (2018., 2021., 2022.). Pohađao je tečajeve violine kod istaknutih pedagoga (Eva Hühn, Davor Philips, Anđelko Krpan, Marco Graziani).

Petra Šket (1997.) s odličnim je uspjehom završila Glazbenu školu Frana Lhotke u Sisku pod mentorstvom Davorke Rupčić Kuhtić i Gimnaziju *Tin Ujević* u Kutini. Diplomirala je klavir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu s odličnim uspjehom u razredu Ide Gamulin, dok je paralelno pohađala satove klavira u razredu Aleksandra Serdara na Akademiji za glasbo u Ljubljani putem bilateralnog sporazuma između akademija. Danas je studentica druge godine specijalističkog studija klavira u razredu Danijela Detonija i predaje u Glazbenoj školi Frana Lhotke u Sisku. Osvojila je brojne prve nagrade poput onih 2007. na regionalnome natjecanju u Varaždinu i Međunarodnome natjecanju *Paolo Spincich* u Trstu (2007.), *Isola del Sole* u Gradu, Italija (2009.), regionalnome natjecanju u Varaždinu i natjecanju Bruno Bettinelli u Trevigliu, Italija (2015.), *Paolo Spincich* u Trstu uz posebnu nagradu za najbolje izvedenu suvremenu skladbu, *Ginasterina Tri argentinska plesa*, regionalno natjecanje HDPPP-a u Zagrebu te prva nagrada na Državnom natjecanju u Dubrovniku (sve 2015.) te prva nagrada na Concorso Musicale Citta Di Palmanova u Italiji (2016.). Dobitnica je zlatne medalje na natjecanju Bistrički zvukolik 2019. te srebrne medalje na međunarodnome natjecanju mladih pijanista EPTA u Osijeku 2021., gdje je osvojila i posebnu nagradu Hrvatskoga društva skladatelja za najbolje izvedenu zadanu skladbu, *Cvjetni vrlog Dore Pejačević*. Tijekom 2021. je godine osvojila i prvu nagradu na međunarodnom natjecanju Sirmium Music Fest u Sremskoj Mitrovici. U sklopu ljetne škole Laus u Dubrovniku nastupila je u Kneževu dvoru na završnom koncertu polaznika seminara Dmitrija Bashkirova, te u ljetnikovcu Bunić Kaboga pod mentorstvom Ide Gamulin. Usavršavala se na seminarima priznatih pijanista i pedagoga kao što su Grigory Gruzman, Natalia Trull, Eugen Indjic, Alessandro Paparo, Aleksandar Serdar, Naum Grubert. Održala je nekoliko samostalnih recitala u dvorani Glazbene škole Fran Lhotka i sudjelovala u koncertnom ciklusu studenata *Virtuoso*, a dobitnica je Dekanove nagrade za postignuća u akademskoj godini 2017./2018. 2020. je godine održala recital u ciklusu *Mladi u Matici Hrvatskoj*. Sudjelovala je u ciklusu *Advent classic* izvedbom Drugoga klavirskog koncerta u f-molu Frédéricica Chopina u Koncertnoj dvorani *Blagoja Berse* na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Sudjelovala je na desetom ciklusu koncerata mladih glazbenika *Vinko Lesić* u Splitu, u sastavu flauta i klavir pod nazivom Duo *Richter*.

Katarina Vorel (2000.) osnovnoškolsko glazbeno obrazovanje stječe u Glazbenoj školi Ivana Zajca u Zagrebu u razredu Željke Serdarušić, a srednjoškolsko u Glazbenoj školi Vatroslava Lisinskog u Zagrebu u razredu Penke Kanev Manojlović. Trenutno je studentica 3. godine klavira u razredu Ide Gamulin na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Redovito nastupa kao solistica i u klavirskim duima. Tijekom školovanja sudjelovala je i osvajala nagrade na nizu županijskih, regionalnih, državnih i međunarodnih natjecanja. Na 9. Međunarodnom Koroškom klavirskom natjecanju u Sloveniji (2018.) osvojila je drugu nagradu kao solistica, a na 54. hrvatskom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa (2016.) u komornome duu osvaja treću nagradu. Pohađala je brojne seminare istaknutih pijanističkih pedagoga poput Rubena Dalibaltayana, Olge Cinkoburove, Lovre Pogorelića, Danijela Detonija, Đorđa Stanettija i mnogih drugih.